

סלמן עובד הקשיש נאסר מפני שבנה את הסוכה (מימין) שבה מכר ירקות - אחרי שונכטר בכלא הוכו בני-מישפחתו מפני שדרשו להישאר ליד הגופה ולהזעיק את הציבור

אסר ובעת המאסר: נשיא-המדינה, ראש-הממשלה, שר-המישפטים, שר-הרווחה, שופט-חוקר ועיתונאים. בעומדו ליד גופת אביו, סירב מאיר לזוז עד שיגיעו מייד למקום כל אותן „סמכויות“ של-טענתו, לא ענו מעולם על מיכתביו. לדבר-ריו, הן שגרמו בעקיסין למותו של האב. הרופאים הסבירו לבחור הנרגש כי אין אפשרות להזעיק את כל אלה באותה שעה אל המחלקה. בינתיים הגיעו בני-מישפחה

ולהזעיק את הציבור

סלמן עובד הקשיש גסס. פניו חרוי-שות הקמטים היו צהובות. כזרועו הימנית היתה תקועה מחט אינפוזיה. על השולחן שליד מיטתו ניצבו בסך המישה בקבוקי-אינפוזיה נוספים, ושתי מנות-ידם. לבני מישפחתו של סלמן, שעלה מעי-

מתתו שני דוכני

דת הסוציאלי, שלא טיפלה באבי כמו שצריך. אנחנו דורשים התנצלות מכל ה-גורמים שאליהם פנינו בקשר לנושא זה, ושל לא ענו לנו. ואנחנו רוצים שיעמידו לדין את השוטרים שהתנפלו עלינו.” לפני שנה וחצי ישב סלמן עובד החולה, עיוור בעינו האחת, על ספסל-הנאשמים בבית-המישפט העירוני בירוש-לים. האיש בן ה-60 התבונן בחוסר-הבנה בתובע, שטען כי הוא נאשם בבנייה לאי-חוקית וברוכלות ללא רשיון, בצריפו שבי-שכונת קטמון. גורדינו של הקשיש היה 100 אלף ליר-רות קנס, או שנת מאסר תמורתו, וכמו-כן — הרס הצריף, שבו מכר ירקות ופרי-רות במשך שנים רבות. סלמן עירער. עונשו הוקט ל-60 אלף לירות קנס, או חצי שנת מאסר תמורתו. השופט החליט להחמיר עם הנאשם למי-החשך בעמוד (70)

הלם, והתחילו לייבב בהיסטריה. הבכי שלהן כאילו נתן לשוטרים אות לפעול. הם התזו עלי ועל שני אחי גז מדמיע, ככלו את אחי באויקים, השכיבו אותנו על הריצפה ובעטו בנו. „יותר אני לא זוכר. הייתי המום. ה-אחים שלי סיפרו לי אחר-כך שהכניסו אותם למכונת המישטרה, זרקו אותם על מסמרים של מחסומים, המשיכו להכות בהם, פתחו לאחי, יחזקאל, את הראש עם מלשיר מוטורולה. עצרו אותנו ל-48 שעות. כשאמא שלי ביקשה מהשוטרים שירפו מאיתנו, הם משכו אותה בשערות ודחפו את גיסתה.“ שהיתה בהריון. יש לנו תערי-דות רפואיות. אפשר לראות עוד את הסי-מנים על הפנים שלנו. „אנחנו דורשים עכשיו להקים ועדת-חקירה על נסיבות מותו של אבי. אבי לא היה צריך להיכנס לכלא. הוא היה אדם חולה. אנחנו דורשים לתבוע את העובדי-

נוספים. מאיר ביקש כי לפחות לא יוציאו את גופת המת מן החדר, עד שלא יתאסר-פו כל בני המישפחה במקום.

„במקום לנחם — מכים“

תוך זמן קצר הגיעה למקום „סמכות“ אחת — המישטרה, לדברי מאיר ו-בני מישפחתו באו שתי נידודות, ו-20 שוטי-רים מרמלה ומלוד. הם דרשו מהמישפחה להסתלק. בני-המישפחה עמדו על שלהם, ולבסוף עשו פשרה. רק בנו הקטן של סלמן, דויד, יישאר עם המנוח, ואילו ה-שאר יחכו בחוץ. ימתינו לאחיו של המ-נוח, שהוא הסמכות הקובעת במישפחה. והוא יחליט מה לעשות. סיפר מאיר: אמא שלי וגיסתה, בהר-יון, הגיעו פתאום למקום. הן היו תחת

ראק בראשית שנות ה-50, נודע בערב-ראש-השנה, כי אביהם מאשפו בבית-החולים אסף הרופא. הם באו לבקר או-תו בכלא רמלה, ושם סיפרו להם כי הוא הועבר בדחיפות אל בית-החולים. בני ה-מישפחה — ששת ילדיו ואשתו, סביחה — מיהרו אל בית-החולים. הרופא התורן סיפר להם כי מצבו של החולה קשה. הוא סובל מדימום קשה בדרכי העיכול. הרר-פא ביקש כי למחרת בבוקר יביאו לו מבית-הכלא את המיסמכים הרפואיים. בני המישפחה הלכו. ליבם לא היה שקט. מאוחר יותר הם התקשרו לבית-החולים. הרופא אמר להם: „מצבו קשה, כדאי שתבואו.“ הבן מאיר, נסע עם ארו-סתו לבית-החולים. כשהגיע, מצא שאביו מת. אחרי שנרגע מעט ביקש מאיר מה-רופאים כי יזמינו אל המקום „סמכויות“ — אותן סמכויות, שאליהן שלח עשרות מיכתבים בדבר מצבו של אביו לפני שני-

מכשיר בראש

זו היתה מנת חלקו של יחזקאל. אל, לדבריו, הוא הוכה באמצעות מכשיר קשה.

בעיטה ברגל

ספג מאיר עובד, מפני שלא הסכים לעזוב את בית-החולים עד שיגיעו שאר בני המישפחה, לחלוק כבוד אחרון למת.

מכות בחזה

קיבל דויד, הצעיר שבאחים, מידי השוטרים, שמהם ביקש להישאר ליד גופת אביו. השוטרים התזו בפניו גז-מדמיע.